

United States Embassy Budapest

ART in Embassies Exhibition

Cover: William Jennys
Elizabeth Stone Coffin, c. 1807
Oil on canvas
29 3/4 x 24 5/8 in.
Courtesy of Smith College Museum of Art; purchased with the
Kathleen Compton Sherrerd (class 1954) Acquisition Fund for
American Art; SC 1995:2-2"

William Jennys
Elizabeth Stone Coffin, 1807 körül
Olaj, vászon
75,6 cm x 62,5 cm
A Smith College Museum of Art szívésségéből; megvásárolva az
Anne Dalrymple Hull (1938-as osztály) Alap segítségével; Mrs. Max
Seltzer (Selma Pelonsky, 1919-es osztály) ajándéka; SC 1995:2-1

Introduction

A nation's art tells an important story about its people, its land, and its understanding of its place in the world. This is especially true in figurative art, which draws us into the painter's work with great intimacy. The works of American art on display in the residence of the U.S. Ambassador to Hungary all share this engaging approach to representation. They bring to life some of the people and iconic images recalling the democratic tradition that emerged in the early years of the United States. I hope that visitors to this residence enjoy these paintings and take away a deeper understanding of American history and society.

For example, we can scarcely discuss the United States without mentioning the influence of its founding father and first president George Washington. Seeing his portrait by Rembrandt Peale reminds us that Americans in every generation have appreciated his legacy of leadership, strength, vision, and tenacity. It is only a short step from the first president to our executive mansion in Washington, D.C. *Stars and Stripes in the East Room* and *View from the Red Room* remind us that the White House is really the people's house, and that it is entrusted to elected leaders for only a limited period of time.

We stop to appreciate the power of *View of Niagara Falls* by John William Hill and share the awe that Americans feel for the stunning natural beauty of the United States. Paintings like this also speak to the importance Americans ascribe to the preservation of our natural

treasures. Some of the portraits in this collection remind us of our colonial past and the desire for freedom and liberty that drove our ancestors from their homeland to a new life in the United States.

I am deeply honored that, as Ambassador to Hungary, I can share these wonderful examples of American visual art with a nation whose own struggle for freedom and liberty touches the hearts of Americans and reminds us of our own heritage. Artistry touches every aspect of Hungary's cultural life. The works in this exhibition were chosen especially to remind us of our shared love of liberty, foster a cultural dialogue, and strengthen our bonds of friendship.

I would like to thank the ART in Embassies Program for the loan of these fine works. In the best tradition of American philanthropy, all the paintings displayed here are provided by lenders – museums, galleries, artists, corporations, and private collectors. In particular, I would like to thank Curator Camille Benton, Registrar Jamie Arbolino, and ART Publications Editors Marcia Mayo and Sally Mansfield for their work in assembling this exhibition, curating the works, and editing this catalogue.

April H. Foley
Ambassador

Budapest
January 2007

Bevezetés

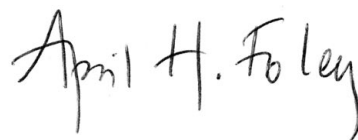
Egy nemzet művészete népének és földjének fontos történetéről mesél, és azt is bemutatja, hogy ez a nemzet hová helyezi önmagát a világban. Ez különösképpen igaz a figuratív művészetekre, ahol közelebb kerülünk a festő belső világához, melyet így nagyobb beleéléssel érzékelünk. Az Egyesült Államok magyarországi nagykövetének rezidenciáján kiállított képek pontosan ezt a lebilincselő megközelítést tükrözik. A festmények életre keltik Amerika néhány alakját és szimbólikus pillanatait, melyek emlékeztetnek az Egyesült Államok korai éveiben kialakult demokratikus hagyományokra. Remélem, hogy e rezidencia látogatói élvezni fogják ezeket a képeket, és távozáskor Amerika történelmének és társadalmának jobb megértését viszik majd magukkal.

Ritkán beszélhetünk az Egyesült Államokról anélkül, hogy George Washington hatásáról ne esne szó. Portréja arra emlékeztet bennünket, hogy az amerikaiak valamennyi generációja élvezhette vezetői mivoltának, erejének, vízióinak és áthatóságának örökségét. Az első elnöktől egy kis lépéssel a washingtoni elnöki lakosztályhoz értünk. A „Csillagos sávos lobogó a Keleti Szobában” és a „Kilátás a Vörös Szobából” c. képek arra emlékeztetnek bennünket, hogy a Fehér Ház valóban a nép háza, és csupán egy korlátozott időre bízzák azt választott vezetőkre.

Álljunk meg egy pillanatra, és gyönyörködjünk a Niagara Vizesés erejében! Hadd érezzük mi is azt a félelemmel vegyes áhitatot, mellyel az amerikaiak a az Egyesült Államok megdöbbentő természeti szépségeit szemlélik. Az ehhez hasonló festmények segítségével azt is megérthetjük, hogy az amerikaiak mennyire fontosnak tartják természeti kincseink megőrzését. A gyűjteményben szereplő néhány portré gyarmati múltunkra emlékeztet, a szabadság és függetlenség iránti vágyra, ami elődeinket egy új élet reményében szülőföldjükről Amerikába vitte.

Nagy kitüntetés számomra, hogy az Egyesült Államok magyarországi nagyköveteként az amerikai művészet e remekműveit egy olyan nemzet fiainak mutathatom be, akiknek a szabadságért és függetlenségért vívott harcát – mely a mi saját örökségünkre emlékeztet – az amerikaiak mélyen a szívükbe zárták. A minőségi művészet Magyarország kulturális életének minden területén megtalálható. A kiállított képeket azzal a céllal választottuk ki, hogy azok emlékeztessenek bennünket közös szerelmünkre, a szabadságra, segítsék elő a két ország közötti kulturális párbeszédet és erősítsék barátságunkat.

Szeretnék köszönetet mondani a *MŰVÉSZET a Követségeken* c. programnak e remekművek kikölcsönzéséért. Amerika legjobb emberbaráti hagyományainak megfelelően valamennyi itt kiállított képet múzeumok, galériák, művészek, vállalatok és magányújtók jóvoltából kaptuk kölcsönbe. Külön szeretnék köszönetet mondani Camille Benton kurátornak, Jamie Arbolino adattárosnak, valamint Marcia Mayo és Sally Mansfield, a *MŰVÉSZET* kiadványok szerkesztőinek azért a munkáért, mellyel e kiállítást összeválogatták és a katalógust szerkesztették.

April H. Foley
Nagykövet

Budapest
2007. január

The ART in Embassies Program

The ART in Embassies Program (ART) is a unique blend of art, diplomacy, and culture. Regardless of the medium, style, or subject matter, art transcends barriers of language and provides the means for the program to promote dialogue through the international language of art that leads to mutual respect and understanding between diverse cultures.

Modestly conceived in 1964, ART has evolved into a sophisticated program that curates exhibitions, managing and exhibiting more than 3,500 original works of loaned art by U.S. citizens. The work is displayed in the public rooms of some 180 U.S. embassy residences and diplomatic missions worldwide. These exhibitions, with their diverse themes and content, represent one of the most important principles of our democracy: freedom of expression. The art is a great source of pride to U.S. ambassadors, assisting them in multi-functional outreach to the host country's educational, cultural, business, and diplomatic communities.

Works of art exhibited through the program encompass a variety of media and styles, ranging from eighteenth century colonial portraiture to contemporary multi-media installations. They are obtained through the generosity of lending sources that include U.S. museums, galleries, artists, institutions, corporations, and private collections. In viewing the exhibitions, the thousands of guests who visit U.S. embassy residences each year have the opportunity to learn about our nation – its history, customs, values, and aspirations – by experiencing firsthand the international lines of communication known to us all as art.

The ART in Embassies Program is proud to lead this international effort to present the artistic accomplishments of the people of the United States. We invite you to visit the ART web site, <http://aiep.state.gov>, which features on-line versions of all exhibitions worldwide.

A MŰVÉSZET a Követségeken Program

A MŰVÉSZET a Követségeken Program (MŰVÉSZET) a művészet, a diplomácia és a kultúra sajátos ötvözete. Mindegy, mi a közvetítő médium, mi a stílusa vagy tárgya: a művészet áthatol a nyelvi határokon és a maga nemzetközi nyelvén biztosít lehetőséget a párbeszédre, ami a különböző kultúrák közötti megértéshez és egymás tiszteletéhez vezet.

Az 1964-ben szerény keretek között induló MŰVÉSZET mára kifinomult programmá vált, mely kurátori segítséget nyújt kiállítások összeállításához, és szervezi-rendezi az amerikai állampolgároktól kölcsönzött több mint 3.500 eredeti műalkotás bemutatását. Ezek a műrecek mintegy 180 amerikai követségi rezidencia és diplomáciai misszió nyilvános helyiségeiben láthatók. A kiállítások tarka sokasága témájával és tartalmával demokráciánk egyik legfontosabb elvét, a szólásszabadságot képviseli. Az amerikai nagykövetek nagy büszkeséggel fordulnak a művészethez, amikor sokrétű diplomáciai tevékenységük kapcsán a fogadó ország oktatási, kulturális, üzleti és diplomáciai köreit kívánják elérni.

A program segítségével kiállított műalkotások a 18. századi kolonialis portréfestéstől a kortárs multi-média installációkig különböző médiumok útján, változatos stílusban kerülnek bemutatásra. Ezeket kölcsön formájában amerikai múzeumokból, galériákból, művészekről, intézményektől, vállalatoktól és magángyűjteményekből szerzik be. E kiállítások megtekintésével az amerikai követségi rezidenciák vendégeinek ezrei kapnak évente lehetőséget arra, hogy a művészet nemzetközi nyelvének segítségével megismerkedjenek velünk és tudjanak meg többet országunkról – annak történelméről, szokásairól, értékeiről és törekveiről.

A MŰVÉSZET a Követségeken Program büszke arra, hogy vezetheti az Egyesült Államok művészeti eredményeinek bemutatását célzó nemzetközi törekvéseket. Latogassa meg a MŰVÉSZET honlapját (<http://aiep.state.gov>), ahol megismerheti valamennyi létező kiállításunkat.

19th Century Anonymous American Artist

This charming portrait of a young boy was probably painted in the first quarter of the nineteenth century. The work is typical of naive portraiture, being primarily linear in style and composed of broad patterns of flat, unmodeled color. Many portraits from this time were done by itinerant painters who traveled through towns and rural areas in search of portrait commissions. The posed boy is shown holding a hoop and stick, a favorite child's game that the American colonists brought with them from Europe.

*Portrait of a Young Boy, undated
Oil on canvas
22 1/4 x 26 1/4 in.*

*Gift of the Foundation for Art and Preservation in Embassies to the
ART in Embassies Program, Washington, D.C.*

19. századi ismeretlen amerikai művész

Ennek a bájos fiúcskának az arcképét valószínűleg a 19. sz. első negyedében festették. A kép a naív portréfestészet tipikus példája, lineáris stílusban, széles ecsetkezeléssel kialakított egyenletes színekkel megkomponálva. Ebben az időben a portrékat általában vándorfestők készítették, akik városról városra vagy falvakban járva-keelve megrendelésre dolgoztak. A képen a fiú a gyerekek egyik kedvenc játékát, egy karikát és egy botot tart a kezében, amit az amerikai gyarmatosítók Európából hoztak magukkal.

*Fiatal fiú portréja, dátum nélkül
Olaj, vászon
56,5 cm x 66,7 cm*

A követségeken elhelyezett művészeti alkotások megőrzésére létesített alapítvány (Foundation for Art and Preservation in Embassies, Washington D.C.) ajándéka a MŰVÉSZET a Követségeken Program számára

19th Century Anonymous American Artist

Portraiture was the most popular form of painting in America from colonial times until well into the nineteenth century. With the rise of a merchant class, many sought to have their portraits painted as status symbols. While drawing heavily upon the prevailing British and European styles and traditions, American portraitists captured their sitter's wealth and social status while also trying to reflect a distinct American sensibility.

Portrait of a Gentleman, undated

Oil on canvas

30 1/4 x 26 1/2 in.

*Gift of Mr. and Mrs. Philip Berman to the ART in Embassies
Program, Washington, D.C.*

19. századi ismeretlen amerikai művész

A portréfestészet a gyarmati időkben a legnépszerűbb festészeti forma volt Amerikában egészen a 19. sz. derekáig. A kereskedő réteg felemelkedésével sokan státusszimbólumnak tekintették arcuk megörökítését. Az amerikai portréfestők szorosan követték az angol és európai stílust, tradíciókat, de ugyanakkor érzékeltették modelljük gazdagságát és társadalmi rangját. Megpróbálták a képeken a sajátos amerikai érzékenységet is tükrözni.

Egy férfi portréja, dátum nélkül

Olaj, vászon

76,8 x 67,3 cm

*Mr. és Mrs. Philip Berman ajándéka a MŰVÉSZET a Követségeken
Program (Washington, D.C.) számára*

Karl Bodmer (1809–1893)

Karl Bodmer was born in Switzerland and studied art in Paris. In 1832 he was asked to be the artist for German Prince Maximilian's expedition across the American West. The artist was commissioned to make detailed illustrations of the life, habits, and customs of the Indians. By 1833, the company had reached St. Louis where they decided to come under the protection of John Jacob Astor's Fur Company and travel up the Missouri River by steamboat. During this trip Bodmer recorded events occurring in the present states of Nebraska, South Dakota, North Dakota, Montana, and Wyoming. Bodmer sketched Indians and their surroundings at every stop. While in Nebraska during the spring of 1834, the steamboat stopped near present day Bellevue for trading purposes. The Prince and Bodmer took this opportunity to observe the Omaha Indians and their cattle, and Bodmer created several paintings of Indian subjects and river scenes from this stop.

Bodmer is known for his careful observation and attention to detail. Unlike some other artists in the American West he tried not to romanticize his subjects but show them as they really were. In 1834 Bodmer returned to Barbizon, France where he finished eighty-one paintings to illustrate his journal of the trip. He also completed many of the plates used for the prints that he had executed from these works. He exhibited at the Paris Salon beginning in 1836 and became known for his forest landscapes and depictions of birds and mammals. By the time of his death, Bodmer's Indian prints were entirely forgotten.

Museum of Nebraska Art, University of Nebraska, Kearney
<http://monet.unk.edu/mona/artexplr/bodmer/bodmer.html>

Karl Bodmer (1809–1893)

Karl Bodmer Svájcban született és Párisban végezte a tanulmányait. 1832-ben felkérték arra, hogy művészként vegyen részt a német Maximilian herceg expedíciójában, amit az amerikai Nyugat átszelésére terveztek. A művészt megbízták azzal, hogy részletes illusztrációkat készítsen az indiánok életéről és szokásairól. 1833-ra a társaság St. Louisba ért, ahol elhatározták, hogy John Jacob Astor szőrmetársaságának védelme alatt gőzhajón utaznak tovább egészen a Missouri folyóig. Az út során Bodmer megörökítette a mai Nebraska, Dél-Dakota, Észak-Dakota, Montana és Wyoming területének eseményeit. Bodmer minden állomáson vázlatokat készített az indiánokról és azok környezetéről. 1834 tavaszán, amikor Nebraskában időztek, a gőzhajó kereskedés céljából megállt a mai Bellevue közelében. A herceg és Bodmer felhasználták az alkalmat arra, hogy megfigyeljék az Omaha indiánokat szarvasmarháikkal. Ezen az állomáson Bodmer számos indián tárgyú és a folyót megörökítő festményt készített.

Bodmer közismert pontos és részletes megfigyeléseiről. Az amerikai Nyugat más művészeitől eltérően megpróbálta elkerülni témáinak romantizálását, azokat a maguk valóságában örökítette meg. 1834-ben Bodmer visszatért a franciaországi Barbizonba, ahol befejezte az utazása során készített 81 festményt. Befejezte azokat a lemezeket is, melyeket e képekből kialakított nyomatok gyártásához készített. 1836 elején műveit kiállította a Párisi Szalonban, és madaras és emlősállatokkal megfestett erdei tájképeiről vált ismertté. Mire elhunyt, indiánnyomatait tökéletesen elfelejtették.

Museum of Nebraska Art, University of Nebraska, Kearney
<http://monet.unk.edu/mona/artexplr/bodmer/bodmer.htm>

Great Plains Indian, c. 1840

Watercolor on wove paper

13 x 17 in.

Courtesy of the ART in Embassies Program; Gift of Mr. and Mrs. Albert Small, Bethesda, Maryland, to the Foundation for Art and Preservation in Embassies, Washington, D.C.

Great Plains Indián, 1840 körül

Akvarell, velinpapír

33 cm x 43,2 cm

A MŰVÉSZET a Követségeken Program szívésségéből; Mr. és Mrs. Albert Small, Bethesda, Maryland, ajándéka a követségeken elhelyezett művészeti alkotások megőrzésére létesített alapítvány (Foundation for Art and Preservation in Embassies, Washington, D.C.) számára

Marilyn Caldwell (born 1934)

“When I saw an old sepia-tone photograph of the East Room, decorated for the Army-Navy Reception in 1900, I thought the flags and banners expressed the energy I felt about painting the White House.” Marilyn Caldwell

The Stars and Stripes deck the East Room of the White House for the Army and Navy Reception of 1900, a traditional event at which the Commander-in-Chief received high-ranking military officers at the White House. The room in this period was much different than it appears today and reflected a major redecoration carried out in 1873–1874 for President Ulysses S. Grant. Heavy columns, beams with bold anthemion cornices, and immense mirrors set in wooden overmantels once formed a dramatic interior space to complement the glow and shimmering light of massive gas globe chandeliers. During the Chester Arthur administration in 1882, famed New York decorator Louis Comfort Tiffany added his decorative touch to the East Room in the delicate ceiling wallpaper that resembled Pompeian mosaics and in iridescent painted walls. As the twentieth century opened, the opulent Victorian décor, then ridiculed as “steamboat Gothic,” gave way to the Beaux Arts and Colonial Revival styles. The room’s modern appearance was established by two subsequent renovations in these styles in 1902 and 1948–1952.

Marilyn Caldwell is a watercolorist whose works are represented in more than 300 public and private collections in the United States and Europe. She is a member of several professional organizations including the American Watercolor Society, Allied Artists of America, Audobon Artists, and the National Arts Club. Caldwell has exhibited works in several museums including the Currier Gallery of Art, Manchester, New Hampshire; Wadsworth Atheneum, Hartford, Connecticut; Mattatuck Museum, Waterbury, Connecticut; Slater Memorial Museum, Norwich, Connecticut; Museum of Art, Science and Industry, Bridgeport, Connecticut; and the John Slade Ely House, New Haven, Connecticut. Her works are in the permanent collections of the National Arts Club, New York City, and the Smithsonian Institution, Washington, D.C. Caldwell currently lives and works in Old Saybrook, Connecticut.

Marilyn Caldwell (born 1934)

„Amikor egy szépia tónusú régi fotón megláttam a Keleti Szobát egy 1990-es katonai fogadásra feldíszítve, tudtam, hogy a zászlók és lobogók kifejezik azt az energiát, ami a Fehér Ház lefestésére ösztönzött.”
– Marilyn Caldwell

A csillagos sávós lobogók a Fehér Ház Keleti Szobáját díszítik egy 1990-es fogadáson, amit a hadsereg és a tengerészeti tiszteletére rendeztek. A hagyományos esemény során a Főparancsnok magas rangú katonatisztek fogad a Fehér Házban. Abban az időben a Fehér Ház sokban különbözött mai küllemétől, és még tükrözte az 1873–74 során Ulysses S. Grant elnök számára végrehajtott nagyarányú belső átalakítást. Azt megelőzően nagy, nehéz oszlopok, merész, virágos-leveles ornamentikájú parkányzattal díszített gerendák, és roppant méretű, fakandallópárkányba épített tükrök adtak drámai belső teret a sok-sok gömbalakú gázcsillár fényének és ragyogásának. 1882-ben, Chester Arthur kormányzata idején a híres new yorki dekoratőr, Louis Comfort Tiffany a Keleti Szoba szépségét Pompei mozaikjaira emlékeztető finom mennyezeti tapétával, és íriszmintásra festett falakkal egészítette ki. A 20. sz. hajnalán a „gótikus gőzhajó”-nak csúfolt fényűző viktoriánus belvilágot felváltotta a Beaux Arts és a neokolonista stílus. A szoba mai modern képét két rákövetkező átalakítás során, 1902-ben és 1948–1952-ben nyerte.

Marilyn Caldwell akvarellfestő munkáit több mint 300 köz- és magántulajdonban lévő gyűjteményben őrzik az Egyesült Államokban és Európában. Számos szakmai szervezet, köztük az American Watercolor Society (Amerikai Akvarelltársaság), az Allied Artists of America (Amerikai Művész-szövetség), az Audobon Artists (Audobon Művészek) és a National Arts Club (Országos Művészkлуб) tagja. Számos múzeum mutatta be munkáit, pl. a Currier Gallery of Art, Manchester, New Hampshire; Wadsworth Atheneum, Hartford, Connecticut; a Mattatuck Museum, Waterbury, Connecticut; a Slater Memorial Museum, Norwich, Connecticut; a Museum of Art, Science and Industry, Bridgeport, Connecticut; és a John Slade Ely House, New Haven, Connecticut. Művei megtalálhatók a new yorki National Arts Club és a washingtoni Smithsonian Institution gyűjteményeiben. Caldwell jelenleg a Connecticut állambeli Old Saybrookban él és dolgozik.

Stars and Stripes in the East Room, 1998

Watercolor on paper

24 ⁷/₈ x 28 ⁵/₈ in.

*Courtesy of the White House Historical Association,
Washington, D.C.*

Csillagos sávos lobogók a Keleti Szobában, 1998

Akvarell, papír

63,2 cm x 72,7 cm

*A White House Historical Association (a Fehér Ház Történelmi
Egyesület), Washington D.C. szívésségéből*

John William Hill (1812–1879)

John William Hill was the son of the British aquatint engraver John Hill and the father of landscape painter and engraver, John Henry Hill. He immigrated with his family to the United States in 1819, and was apprenticed to his father in 1822 when his family moved from Philadelphia to New York City.

In 1833, at the age of twenty-one, Hill was elected an Associate of the National Academy of Design, New York City. Early in his career he was a topographical artist employed by the New York State Geological Survey and later by Smith Brothers of New York City, for whom he made watercolor views of many American cities. About 1855 Hill read John Ruskin's *Modern Painters* and became interested in the American Pre-Raphaelite Movement, of which he came to be considered the leading spirit in the United States.

A versatile artist, Hill worked in lithography, aquatint, and watercolor. He made detailed pictures directly from nature, many in watercolor and executed in a stipple technique with tiny brushes normally employed for miniatures. He exhibited at the National Academy of Design from 1829 until his death and also at the Brooklyn Art Association, New York from 1862 until his death.

http://whitemountainart.com/Biographies/bio_jwh.htm

View of Niagara Falls, 1867
Watercolor
16 x 25 in.

Gift of Joseph P. Carroll to the Foundation for Art and Preservation in Embassies, Washington, D.C.

John William Hill (1812–1879)

John William Hill az aquatintával dolgozó angol grafikus, John Hill fia volt, és apja a tájképfestő/grafikus John Henry Hillnek. Családjával 1819-ben emigrált az Egyesült Államokba, és 1822-ben, amikor a család Philadelphiából New York városába költözött, beállt apjához tanulóknak.

1833-ban, 21 éves korában Hillt megválasztották a new yorki National Academy of Design (Országos Művészeti Akadémia) egyik tudományos munkatársának. Munkássága kezdetén topográfus művész volt a new yorki State Geological Survey (Állami Geológiai Felügyelet)-nél, majd később a new yorki Smith testvéreknél dolgozott, akiknél sok amerikai város akvarell látképét készítette el. Amikor 1855 körül olvastott John Ruskin *Modern Festők* c. munkájáról, érdeklődni kezdett az amerikai prerafaelita mozgalom iránt. Később az Egyesült Államokban őt tartották e mozgalom vezérszellemének.

A sokoldalú művész dolgozott litográfiával, aquatintával és vízfestéssel is. Közvetlenül természet után készítette aprólékosan kidolgozott

képeit, sokat közülük akvarellként, pontozótechnikával és olyan apró ecsetkezeléssel, amit akkoriban általában miniatúrák készítéséhez alkalmaztak. 1829-től egészen a haláláig kiállításai voltak a National Academy of Design (Országos Tervezőakadémia), valamint 1862-től a new yorki Brooklyn Art Associationban (Brooklyni Művészeti Szövetség) is.

http://whitemountainart.com/Biographies/bio_jwh.htm

A Niagara Vízesés Látképe, 1867
Akvarell
40,6 cm x 63,5 cm

Joseph P. Carrol ajándéka a követségeken elhelyezett művészeti alkotások megőrzésére létesített alapítvány (Foundation for Art and Preservation in Embassies, Washington, D.C.) számára

William Jennys (active 1793–1807)

William Jennys painted four members of the Coffin family of Newburyport, Massachusetts, probably during his visit to that port town in 1807. Major David Coffin (1763–1838) was a sixth generation descendent of one of the town's original settlers. He became a prominent merchant, owning many ships and a store on Federal Street in the thriving port. In 1806–1807 Coffin was an investor, and helped oversee the building of a turnpike between Newburyport and Plum Island, where a resort hotel was built.

It was at this time that the Coffin family took advantage of Jennys' presence in Newburyport – he is known to have painted the documented portrait of James Clarkson (Childs Gallery, Boston) for which there exists a signed bill of sale, charging twenty-five dollars for the portrait and four dollars for the frame.

Jennys' portraits of Lt. David Coffin and Elizabeth Stone Coffin display the same hard-edged realism seen in his earlier portraits. However, the compositions are slightly more complex, and more revealing, and were likely more expensive. David Coffin gazes out at the viewer with an intense, intelligent expression. He presents the spine of a book for the viewer to see; entitled: *R. Arnald / Works*, it may refer to the theological writings of Richard Arnald (1700–1756), author of *A Critical Commentary Upon the Book of the Wisdom of Solomon, being a Continuation of Bishop Patrick and Mr. Lowth* (London, 1744). Simply attired in a black coat, and placed against a plain background, the portrait appears to be a testament to the subject's piousness.

Elizabeth Stone Coffin is similarly posed, dressed in a fine black gown trimmed in lace with a white lace collar, and she wears a black ribbon and barrette in her hair, and a large gold earring. Like her husband, she presents an accomplishment for the viewer to admire – a red leather sewing kit.

Jennys also painted portraits of two of the Coffin's five sons, Nathaniel Coffin (1787–1833), who followed his father into the military, and Isaac Stone Coffin (1798–1855), who became a sea captain. The Coffin brothers are placed in Jennys' favored bust-length, oval format with black spandrels. He captures a family resemblance in the boy's likenesses, which are presented in Jennys' severe, linear style.

Text provided by the Smith College Museum of Art, Northampton, Massachusetts

Willim Jennys (1793–1807 között alkotott)

William Jennys a newburyporti (Massachusetts) Coffin család négy tagját öröközte meg, valószínűleg 1807-ben, amikor látogatást tett a kikötővárosban. David Coffin őrnagy (1763–1838) a város eredeti telepeseinek hatodik generációs leszármazottja volt. Megbecsült kereskedő, számos hajó és egy, a nyüzsgő kikötőváros Federal Street nevű utcáján lévő üzlet tulajdonosa. 1806–1807-ben Coffin befektetőként segített a Newburyport és Plum Island közötti fizetésköteles út építésének felügyeletében, ahol akkor egy üdülőhotel épült.

Ekkor ragadta meg a Coffin család Jennys newburyporti megjelenésének alkalmát. Ismeretes volt, hogy megfestette James Clarkson portréját is (Childs Gallery, Boston), aminek megvan az aláírt eladási nyugtája. Eszerint 25 dollárt kért a képért és négy dollárt a keretért.

Jennys David Coffin főhadnagy és Elizabeth Stone Coffin portréja ugyanazzal a szigorú realizmussal készült, mint korábbi képei. A kompozíció azonban kissé összetettebb, lényegre törőbb – a képek nagy valószínűséggel többre is kerültek korábbi munkáinál. David Coffin intelligens, figyelő tekintettel, a gerincén az *R. Arnald/Works* feliratot viselő könyvet mutatva néz szembe a kép szemlélőjével. Valószínűleg Richard Arnald (1700–1756) teológiai írásairól van szó, aki 1744-ben Londonban írta a *Kritikai kommentár a Salamon Bölcsessége c. könyvről, ami a Patrick püspök és Mr. Lowth munkájának folytatása c. művet*. David Coffin egyszerű fekete kabátba öltözve, dísztelen háttér előtt áll. A portré is mintegy hangsúlyozza modelljének kegyes mivoltát.

Elizabeth Stone Coffin hasonló módon jelenik meg a képen, csipkeszegélyű, fehér csipkegalléros szép fekete öltözékben, hajában fekete szalaggal, csattal, fülében hatalmas arany fülbevalóval. Férjéhez hasonlóan ő is bemutatja amihez ért, kezében egy vörös bőr varrókészletet tart, hogy azzal is kivívja a szemlélő csodálatát.

A Coffin házaspár öt fia közül Jennys kettőnek szintén megfestette a portréját. Nathaniel Coffin (1787–1833) apját követte a katonaságnál, Isaac Stone Coffin (1798–1855) pedig tengeri hajóskapitány lett. A Coffin testvéreket Jennys az általa kedvelt félalakos formában, fekete háttérrel ábrázolta. A fiúk hasonlóságában megragadott a családi vonásokat a képen szigorú, lineáris stílusban jeleníti meg.

A szöveget a Smith College Museum of Art, Northampton, Massachusetts bocsátotta rendelkezésre

Elizabeth Stone Coffin, c. 1807

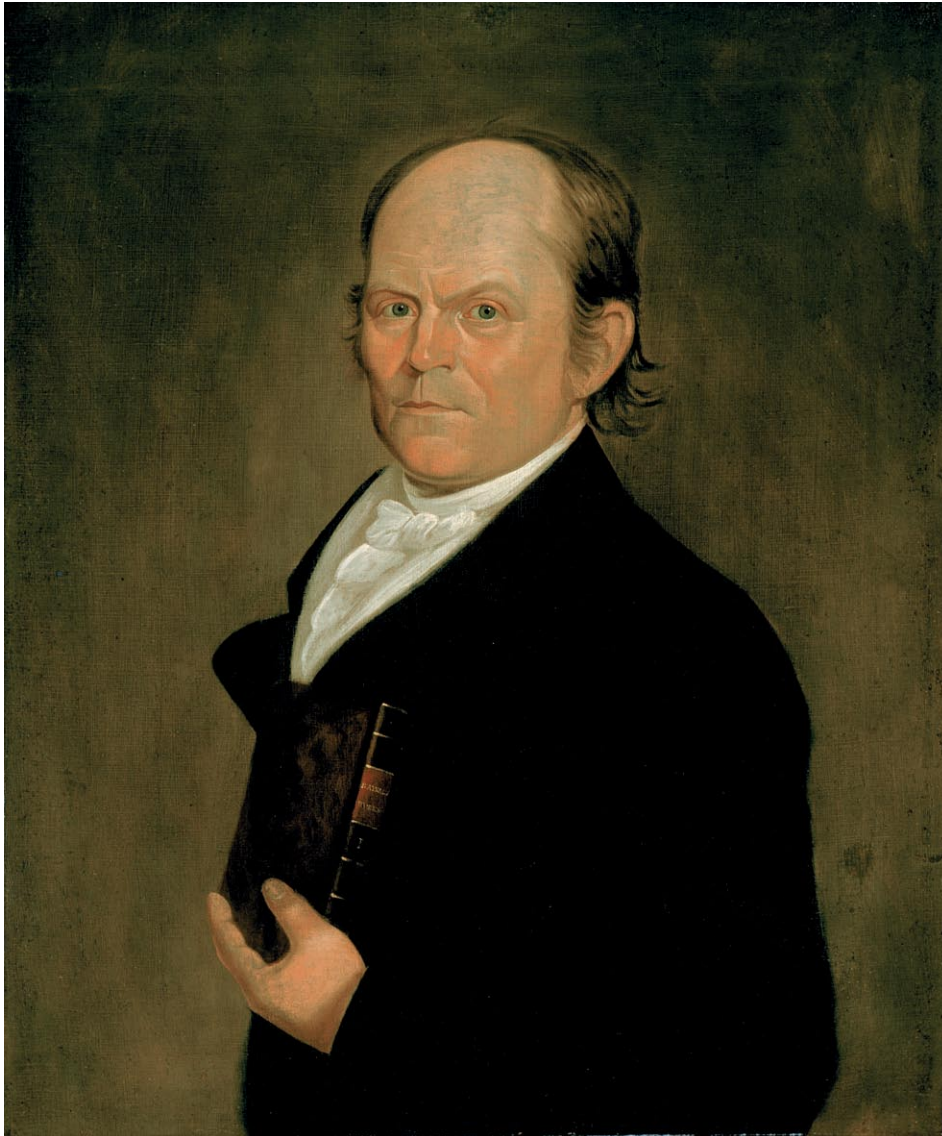
*Oil on canvas
29 ³/₄ x 24 ⁵/₈ in.*

Courtesy of Smith College Museum of Art; purchased with the Kathleen Compton Sherrerd (class of 1954) Acquisition Fund for American Art; SC 1995:2-2

Elizabeth Stone Coffin, 1807 körül

*Olaj, vászon
75,6 cm x 62,5 cm*

A Smith College Museum of Art szívésségéből; a Kathleen Compton Sherrerd (1954-es osztály) az Aquisition Fund for American Art segítségével megvásárolva; SC 1995:2-2

David Coffin, c. 1807

Oil on canvas

29 3/4 x 24 5/8 in.

Courtesy of Smith College Museum of Art; purchased with the Anne Dalrymple Hull (class of 1938) Fund, and the gift of Mrs. Max Seltzer (Selma Pelonsky, class of 1919); SC 1995:2-1

David Coffin, 1807 körül

Olaj, vászon

75,6 cm x 62,5 cm

A Smith College Museum of Art szívésségéből; megvásárolva az Anne Dalrymple Hull (1938-as osztály) Alap segítségével; Mrs. Max Seltzer (Selma Pelonsky, 1919-es osztály) ajándéka; SC 1995:2-1

Samuel F.B. Morse (1791–1872)

Samuel F.B. Morset általában az elektromágneses távirókészülék felalójaként ismerik. Morse az 1832-ben alapított New York University festészeti és szobrászati professzora volt. Kinevezése abban az évben az első professzori megbízás volt az Egyesült Államokban, és ez mér-földkövet jelentett számára, aki feladatának érezte, hogy előmozdítsa a valódi amerikai képzőművészetek fejlődését.

Morse hírneve művészi pályafutása során az elismerés és a mellőzés között ingadozott. 1811–1815-ig Angliában tanult, és arra összpontosított, hogy hazájában a képzőművészetek fejlődéséhez megfelelőbb környezetet teremtsen. Az amerikai művészeti scena pusztaság volt, hogy sem szervezeti, sem magánmecenatúra nem létezett. Ez arra készítette Morset, hogy módosítsa nagyszabású terveit. Rövidesen attért a portréfestészetre, mint az egyetlen piacképes műfajra. Azután, hogy New Hampshire és Vermont államokban vándor-portréfestőként dolgozott, egy ideig a dél-karolinai Charlestonban lakott, majd végül New Yorkban telepedett le. Ügyfelei között nem csak a helyi nagyságok szerepeltek, de kiemelkedő hazai személyiségek is, pl. James Monroe elnök.

A portréfestés azonban Morse számára jó példa volt Amerika anyagi-as szemléletére. Sir Joshua Reynolds-hoz hasonlóan a historizáló festészetet tekintette a legemelkedettebb művészeti ágának. Honfitársai, Benjamin West és John Trumbull nyomán Morse az amerikai közönség számára korszerűsítette a történelmi festészetet. A *Képviselőház* (House of Representatives, 1822–23, Corcoran Gallery of Art, Washington D.C.) c. műve, amelyen nagy figyelmet fordít a korabeli ruházatra, de egyetlen drámai pillanatot sem örökít meg, jól illusztrálja ebbéli szándékát. A frissen renovált képviselőteremben felállított képen helyet kapott számos képviselő, a Legfelsőbb Bíróság bírái, újságírók és teremőrök, mindenki, aki egy demokratikus kormányzat szabályos működésében részt vesz. E képénél Morsénak sikerült emberközeli hozni a nagy ideált azáltal, hogy azt egy hétköznapi megvilágításba helyezte.

1832 elején Morse visszatért a new yorki egyetemre és folytatta a tanítást. *A Louvre Galéria* (1832–33, Terra Museum of American Art, Chicago) jól érzékelteti az oktatással kapcsolatos programját. A képen egy művészettanár diákjai által körülveve áll a párisi Louvre-ban. Ebben a zárt, ideális világban, ahol a diákok közösen szerepelnek régi nagy mesterek hagyományos munkáival, Morse meg tudta teremteni a kapcsolatot a múlt és a jelen között.

1835-ben költözött a New Yorki Egyetem új épületébe, ami az akkori-ban divatos neogótikus stílusban épült a Washington Square East-en, a mai Silver Center, a Grey Art Gallery helyén. Az északnyugati toronyban alakította ki stúdióját hat másik szobával együtt saját maga és diákjai számára, akik elméleti és gyakorlati oktatást is kaptak. A fakultáson díjazás nélkül oktató Morse közvetlenül a diákoktól kért tandíjat, amiből egyúttal a létfenntartást is biztosította számukra. Abbéli csalódottságában azonban, hogy nem kapta meg a washingtoni Capitol Rotunda egyik falfestményének elkészítésére szóló megbízást, rövidesen elhagyta a művészet terepét és figyelmét a távirókészüléknek és a fotografálás fejlesztését célzó kutatásainak szentelte. Ez utóbbit a new yorki egyetem kémia-professzorával, John Drapperrel együttműködésben végezte. Bár 1841 után már nem tanított, 1872-ben bekövetkezett haláláig az egyetemen továbbra is a Literature of the Arts of Design professzoraként jegyezték.

Morse soha nem tudta megvalósítani azt az álmát, hogy egy igazi amerikai művészetet hozzon létre, amellyel az embereket ráébreszti a valóban amerikai örökségen építkező művészi értékekre. A National Academy of Design megalapítása, melynek 1826-tól 1842-ig ő volt az elnöke, és ott leadott előadásai – először 1826-ban, majd 1828–29-ben és 1831–32-ben – az első oktatási célú művészeti előadások voltak az Egyesült Államokban (*Előadások a festészet más képzőművészeti ágakhoz viszonyuló affinitásáról* címmel publikáltak), fontos lépést jelentettek az amerikai művészetek kialakulásában. Festményei megmaradnak az utókor számára, és bizonyítják hozzájárulását az amerikai művészeti scenához. A művészeti oktatásnak az Egyesült Államok kiemelkedő kulturális fejlődésében játszott szerepéről vallott idealisztikus nézetei legjobban a *New Yorki Egyetem Allegorikus Tájképe* (1835–36, New York Historical Society) c. munkájában testesül meg. Itt Morse a New Yorki Egyetem épületét a Washington Squaréről egy időtlen klasszikus tájba helyezi a 17. sz.-i francia mester, Claude Lorrain munkásságától ösztönözve. Ez a folytonos törekvés a régi és az új elegyítésére jellemző Morséra és az amerikai kulturális életben kifejtett egész munkásságára.

http://www.nyu.edu/greyart/information/Samuel_F_B_Morse/body_samuel_f_b_morse.html

Samuel F.B. Morse (1791–1872)

Samuel F.B. Morset általában az elektromágneses távírókészülék felalójaként ismerik. Morse az 1832-ben alapított New York University festészeti és szobrászati professzora volt. Kinevezése abban az évben az első professzori megbízás volt az Egyesült Államokban, és ez mér-földkövet jelentett számára, aki feladatának érezte, hogy előmozdítsa a valódi amerikai képzőművészetek fejlődését.

Morse hirneve művészi pályafutása során az elismerés és a mellőzés között ingadozott. 1811–1815-ig Angliában tanult, és arra összpontosított, hogy hazájában a képzőművészetek fejlődéséhez megfelelőbb környezetet teremtsen. Az amerikai művészeti scena pusztaság volt, hogy sem szervezeti, sem magánmecenatúra nem létezett. Ez arra készítette Morset, hogy módosítsa nagyszabású terveit. Rövidesen áttért a portréfestészetre, mint az egyetlen piacképes műfajra. Azután, hogy New Hampshire és Vermont államokban vándor-portréfestőként dolgozott, egy ideig a dél-karolinai Charlestonban lakott, majd végül New Yorkban telepedett le. Ügyfelei között nem csak a helyi nagyságok szerepeltek, de kiemelkedő hazai személyiségek is, pl. James Monroe elnök.

A portréfestés azonban Morse számára jó példa volt Amerika anyagi-as szemléletére. Sir Joshua Reynolds-hoz hasonlóan a historizáló festészetet tekintette a legemelkedettebb művészeti ágának. Honfitársai, Benjamin West és John Trumbull nyomán Morse az amerikai közönség számára korszerűsítette a történelmi festészetet. A *Képviselőház* (House of Representatives, 1822–23, Corcoran Gallery of Art, Washington D.C.) c. műve, ahol nagy figyelmet fordít a korabeli ruházatra, de egyetlen drámai pillanatot sem örökít meg, jól illusztrálja ebbéli szándékát. A frissen renovált képviselőteremben felállított képen helyet kapott számos képviselő, a Legfelsőbb Bíróság bírái, újságírók és teremőrök, mindenki, aki egy demokratikus kormányzat szabályos működésében részt vesz. E képénél Morsénak sikerült emberközébe hozni a nagy ideált azáltal, hogy azt egy hétköznapi megvilágításba helyezte.

1832 elején Morse visszatért a new yorki egyetemre és folytatta a tanítást. A *Louvre Galéria* (1832–33, Terra Museum of American Art, Chicago) jól érzékelteti az oktatással kapcsolatos programját. A képen egy művészettanár diákjai által körülveve áll a párisi Louvre-ban. Ebben a zárt, ideális világban, ahol a diákok közösen szerepelnek régi nagy mesterek hagyományos munkáival, Morse meg tudta teremteni a kapcsolatot a múlt és a jelen között.

1835-ben költözött a New Yorki Egyetem új épületébe, ami az akkori-ban divatos neogótikus stílusban épült a Washington Square East-en, a mai Silver Center, a Grey Art Gallery helyén. Az északnyugati toronyban alakította ki stúdióját hat másik szobával együtt saját maga és diákjai számára, akik elméleti és gyakorlati oktatást is kaptak. A fakultáson díjazás nélkül oktató Morse közvetlenül a diákoktól kért tandíjat, melyből egyúttal a létfenntartást is biztosította számukra. Abbéli csalódottságában azonban, hogy nem kapta meg a washingtoni Capitol Rotunda egyik falfestményének elkészítésére szóló megbízást, rövidesen elhagyta a művészet terepét és figyelmét a távírókészüléknek és a fotográfálás fejlesztését célzó kutatásainak szentelte, mely utóbbit a new yorki egyetem kémia-professzorával, John Drapperrel együttműködésben végezte. Bár 1841 után már nem tanított, 1872-ben bekövetkezett haláláig az egyetemen továbbra is a Literature of the Arts of Design professzoraként jegyezték

Morse soha nem tudta megvalósítani azt az álmát, hogy egy igazi amerikai művészetet hozzon létre, amellyel az embereket ráébreszti a valóban amerikai örökségen építkező művészi értékekre. A National Academy of Design megalapítása, melynek 1826-tól 1842-ig ő volt az elnöke, és ott leadott előadásai – először 1826-ban, majd 1828–29-ben és 1831–32-ben – az első oktatási célú művészeti előadások voltak az Egyesült Államokban (*Előadások a festészet más képzőművészeti ágakhoz viszonyuló affinitásáról* címmel publikáltak), fontos lépés volt az amerikai művészetek kialakulásában. Festményei megmaradnak az utókor számára, és bizonyítják hozzájárulását az amerikai művészeti scenához. Az Egyesült Államok kiemelkedő kulturális fejlődésében a művészeti oktatás szerepéről vallott idealisztikus nézetei legjobban a *New Yorki Egyetem Allegorikus Tájképe* (1835–36, New York Historical Society) c. munkájában testesül meg. Itt Morse a New Yorki Egyetem épületét a Washington Squareról egy időtlen klasszikus tájba helyezi a 17. sz.-i francia mester, Claude Lorrain munkásságától ösztönözve. Ez a folytonos törekvés a régi és az új elegyítésére jellemző Morséra és az amerikai kulturális életben kifejtett egész munkásságára.

http://www.nyu.edu/greyart/information/Samuel_F_B_Morse/body_samuel_f_b_morse.html

Diana at the Fountain, 1813

Oil on canvas

29 3/4 x 24 7/8 in.

Courtesy of Wildenstein & Co., New York, New York

Diana a forrásnál, 1813

Olaj, vászon

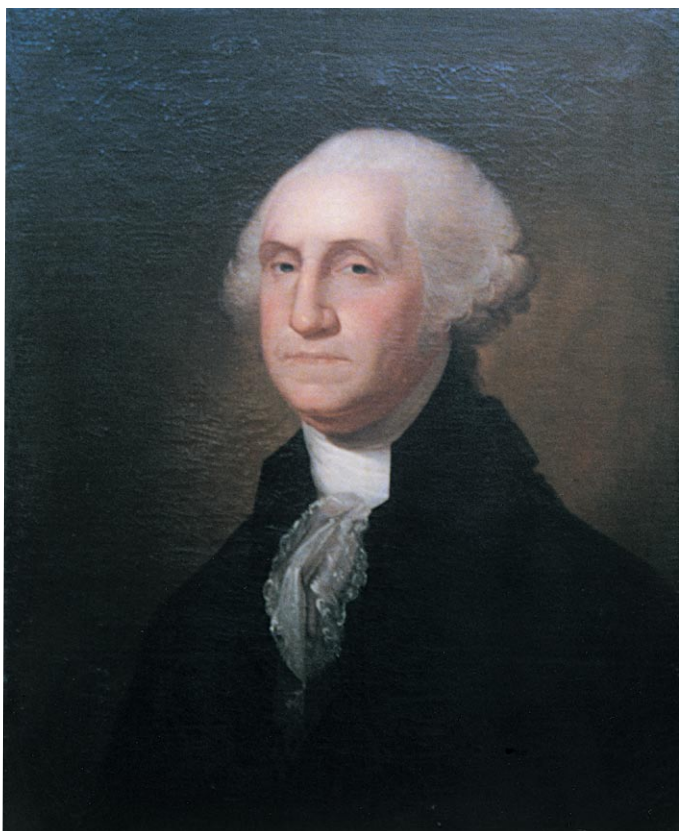
75,6 cm x 63,2 cm

A Wildenstein & Co., New York, New York szíveségéből

Rembrandt Peale (1778–1860)

The second son of artist Charles Willson Peale, Rembrandt Peale followed his father's interests closely. As a young teenager he had begun to paint portraits, and by seventeen had made his first portrait of George Washington. In 1801 he aided his father's excavation of a mastodon skeleton discovered near Newburgh, New York, and the following year traveled to London, where he exhibited the skeleton and studied with Benjamin West [American-born painter who was a founder of the Royal Academy in London in 1768, and its president in 1792]. Peale returned to Europe in 1808 to make portraits of important men for the gallery his father had established in Philadelphia. After Peale's return to Philadelphia in 1810, his career was varied; he became proprietor of his father's museum, taught art, wrote a popular drawing manual, pursued technological experiments, and continued to paint portraits and allegorical works. He also produced over seventy copies of his famous portrait of Washington, calling himself "the only painter living who ever saw Washington."

<http://www.npg.si.edu/exh/brady/gallery/69gal.html>

George Washington (after Gilbert Stuart's Athenaeum Portrait, 1795), undated
Oil on canvas
29 x 23 ¹⁵/₁₆ in.
The Pennsylvania Academy of the Fine Arts, Philadelphia, Pennsylvania. Gift of Mrs. John Frederick Lewis.
(The John Frederick Lewis Memorial Collection)

Rembrandt Peale (1778–1860)

A művész Charles Willson Peal második fia, Rembrandt Peale szorosan apja nyomdokain haladt. Fiatal kamaszként kezdett portrékat festeni, és mire 17 éves lett, elkészítette az első George Washington arcképet. 1801-ben segítséget nyújtott apjának egy masztodon csontváz feltárásában, amit a New York állambeli Newburgh közelében fedeztek fel. A következő évben Londonba utazott, ahol ezt kiállította, majd Benjamin Westnél tanult (amerikai születésű festő aki 1768-ban a londoni Királyi Akadémia egyik alapítója, 1792-ben pedig elnöke

volt). Peale 1808-ban tért ismét vissza Európába, hogy az apja által létrehozott philadelphiai galéria számára megfesse fontos férfiak képmását. Miután 1810-ben visszatért Philadelphiába, pályafutása nem volt egyenletes. Tulajdonosa lett apja múzeumának, művészetet oktatott, népszerű rajzkönyveket írt, műszaki kísérleteket végzett és folytatta a portrék és allegorikus művek festését. Ezenkívül több mint hetven másolatot készített híres Washington arcképéről. Magát az egyetlen élő festőnek nevezte, aki még látta Washingtont.

<http://www.npg.si.edu/exh/brady/gallery/69gal.html>

George Washington (Gilbert Stuart Athenaeum Portréja nyomán, 1795), keltezetlen
Olaj, vászon
73,7 cm x 60,8 cm
Pennsylvania Academy of the Fine Arts, Philadelphia, Pennsylvania. Mrs. John Frederic Lewis ajándéka (The John Frederic Lewis Emlékgyűjtemény)

Joseph Reboli (1945–2004)

“When I saw this particular view, I loved the light on the South Portico with the landscape in the background. The light’s reflection on the portico contrasted nicely with the dark interior of the room.”
Joseph Reboli

Inspired by an early nineteenth century design, gold satin draperies with red silk valances and handmade gold-and-red fringe frame a window in the Red Room of the White House. From this vantage point, the huge columns of the South Portico create an imposing foreground for a sweeping view of the south grounds and the Ellipse out toward the Jefferson Memorial, completed in 1942. The Red Room originally functioned as a small sitting room, later as a music room, and in recent times presidents have held small dinner parties there. The room became red about 1845, and, during the John Tyler (1841–1845) and James K. Polk (1845–1849) administrations, was called the Washington Parlor since it then contained the Gilbert Stuart portrait of George Washington that now hangs in the East Room. President and Mrs. Abraham Lincoln enjoyed the room and frequently used it for informal entertaining. From this window, early residents of a nascent city took in woods, fields, marsh, and the broad, shimmering Potomac River. Today the majestic view reflects the heart of the monumental core of a capital city that has grown up around the White House during the last 200 years.

Joseph Reboli was born in New York, near the north fork of Long Island, and attended the Paier School of Art in New Haven, Connecticut from 1964 to 1967. His exhibitions included shows at the Nabisco Brand Gallery, East Hanover, New Jersey; The Museums at Stony Brook, New York; Gallery Henoeh, New York City; Squibb Art Gallery, Princeton, New Jersey; and Hofstra Gallery, New York.

Joseph Reboli (1945–2004)

„Amikor megláttam ezt a különleges kilátást, azonnal beleszerettem a Déli Terasz fényéibe washingtoni tájjal a háttérben. A fény tükröződése a teraszon szép kontrasztot alkot a szoba sötét belvilágával.”
– Joseph Reboli

Egy korai 19. sz-i terv nyomán vörös selyem kárpitszövetből készült, arany-vörös kézimunka bojtokkal összefogott arany szatén drapériák keretezik a Fehér Ház Vörös Szobájának ablakát. Erről a kitekintési pontról a Déli Terasz hatalmas oszlopai imponáló előteret képeznek a délre néző csodálatos kilátáshoz, ami elvezeti a szemet az Ellipszen túl egészen a Jefferson emlékműig, melynek építését 1942-ben fejezték be. A Vörös Szoba eredetileg egy kis szalon volt, később zeneszoba, mostanában az elnökök szívesen rendeznek itt kisebb vacsorákat. A szoba 1845 körül lett vörös, és John Tyler (1841–1845) és James K. Polk (1845–1849) kormányzata alatt Washington Szalonnak nevezték, mivel itt volt látható Gilbert Stuart George Washingtonról készített portréja, ami most a Keleti Szobában függ. Abraham Lincoln elnök és felesége nagyon szerették ezt a szobát, és gyakran rendeztek itt informális összejöveteleket. Ebből az ablakból a kialakuló város korai lakói erdők, mezők, mocsaras földek és a szélesen hömpölygő Potomac folyó képét láthatták. Ma a fenséges kilátás egy főváros hatalmas belső magjának szívét tükrözi, ahogy az az elmúlt 200 év során a Fehér Ház körül kilakult.

Joseph Reboli New Yorkban született, Long Island északi szétágazásának közelében, és a Paier Művészeti Iskolában tanult (New Haven, Connecticut) 1964–67 között. Kiállítása volt többek között a Nabisco Brand Gallery, East Hannover, New Jersey; The Museums at Stony Brook, New York; a Henoeh Gallery, New York City; a Squibb Art Gallery, Princeton, New Jersey; és a Hofstra Gallery, New York rendezésében.

View from the Red Room, 1998

Oil on canvas

21 1/4 x 25 in.

*Courtesy of the White House Historical Association,
Washington, D.C.*

Kilátás a Vörös Szobából, 1998

Olaj, vászon

54 cm x 63,5 cm

*A White House Historical Association (Fehér Ház Történeli
Egyesület), Washington, D.C. szíveségéből*

Acknowledgments

Washington

Anne Johnson, Director, ART in Embassies Program
Camille Benton, Curator
Jamie Arbolino, Registrar
Marcia Mayo, Publications Editor
Sally Mansfield, Publications Project Coordinator
Amanda Brooks, Photographer and Imaging Manager

Budapest

For assistance in receiving, moving, and installing the art:

Eric Stromayer, General Services Officer
Dániel Verő, General Services Staff
The Move One Company

For photography assistance (Ambassador's photo):

Attila Németh, Public Affairs Staff

For coordination:

Mark Tauber, Cultural Affairs Officer

For translation:

Lilla Matos

For editing:

Gyöngyi Éri

Vienna

Alexander Slabihoud, Graphic Designer

Köszönetnyilvánítás

Washington

Anne Johnson, a MŰVÉSZET a Követségeken Program igazgatója
Camille Benton, kurátor
Jamie Arbolino, adattáros
Marcia Mayo, publikációs szerkesztő
Sally Mansfield, publikációs projektkoordinátor
Amanda Brooks, fotóművész, látványmenedzser

Budapest

A képek fogadása és installálása:

Eric Stromayer, az Általános Szolgáltató Iroda vezetője
Verő Dániel, az Általános Szolgáltató Iroda munkatársa
The Move One Company

A fotók elkészítésében segédkezett:

Németh Attila, a sajtó- és kulturális osztály munkatársa

Publikációs projektkoordinátor:

Mark Tauber kultúrattasé

Magyar fordítás:

Matos Lilla, a sajtó- és kulturális osztály munkatársa

Szaklektor:

Éri Gyöngyi, művészettörténész

Bécs

Alexander Slabihoud, tervező grafikus

Published by the ART in Embassies Program
U.S. Department of State, Washington, D.C.
March 2007